TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 10. augustā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība – Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Eiropas apcietināšanas orderis – Pamatlēmums 2002/584/TI – Nodošanas procedūras starp dalībvalstīm – Izpildes nosacījumi – Fakultatīvas neizpildīšanas pamati – 4.a panta 1. punkts, kas izriet no Pamatlēmuma 2009/299/TI – Brīvības atņemšanas soda izpildei izsniegts apcietināšanas orderis – Jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" – Tiesvedība, kas ietver iepriekš piespriesto sodu grozīšanu – Nolēmums, ar kuru nosaka kumulatīvu sodu – Nolēmums, kas pieņemts, attiecīgajai personai personiski nepiedaloties – Notiesātā persona, kas nav personiski piedalījusies savā sākotnējā notiesāšanā ne pirmajā instancē, ne apelācijas līmeņa tiesvedībā – Persona, kuru apelācijas tiesvedībā ir aizstāvējis pārstāvis – Apcietināšanas orderis, kurā šai sakarā nav sniegta informācija – Sekas izpildes tiesu iestādei

Lieta C-271/17 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 18. maijā un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā tiesvedībā saistībā ar Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, kurš izdots attiecībā uz

Sławomir Andrzej Zdziaszek.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 11. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *S. A. Zdziaszek* vārdā – *M. Bouwman* un *B. J. Polman*, *advocaten*,

– *Openbaar Ministerie* vārdā – *K. van der Schaft* un *U. E. A. Weitzel*, pārstāvji,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. Noort* un *M. Bulterman*, pārstāves,

– Īrijas vārdā – *J. Quaney*, pārstāve, kurai palīdz *C. Noctor*, *BL*,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *M. Nowak*, kā arī *K. Majcher*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters* un *S. Grünheid*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 26. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2002/584"), 4.a panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tāda Eiropas apcietināšanas ordera izpildi Nīderlandē, kuru *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa, Polija) ir izsniegusi attiecībā uz *Sławomir Andrzej Zdziaszek* brīvības atņemšanas soda izpildei Polijā.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

ECTK

3 Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECTK") 6. pantā "Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu" ir paredzēts:

"1. Ikvienam ir tiesības, nosakot savu civilo tiesību un pienākumu vai jebkuras viņam izvirzītās apsūdzības pamatotību krimināllietā, uz taisnīgu un atklātu lietas izskatīšanu saprātīgos termiņos neatkarīgā un objektīvā likumā noteiktā tiesā. Tiesas spriedums pasludināms publiski, taču preses un publikas klātbūtne procesā var tikt aizliegta uz visu lietas izskatīšanas laiku vai tikai tās daļu tikumības apsvērumu, sabiedriskās kārtības vai valsts drošības interesēs, ja to demokrātiskā sabiedrībā prasa nepilngadīgo intereses vai procesa dalībnieku privātās dzīves aizsardzība, vai arī tādā apmērā, kuru tiesa uzskata par absolūti nepieciešamu, ja lietas īpašajos apstākļos atklātība [publiskošana] apdraudētu tiesvedības intereses.

2. Ikviens, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, tiek uzskatīts par nevainīgu, kamēr viņa vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu.

3. Ikvienam, kas tiek apsūdzēts krimināInoziegumā, ir sekojošas minimālās tiesības:

a) tikt nekavējoties, viņam saprotamā valodā un detalizēti, informētam par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu;

b) tiesības uz pienācīgu laiku un līdzekļiem, lai sagatavotu savu aizstāvību;

c) tiesības aizstāvēt sevi pašam vai saņemt paša izvēlētu juridisku palīdzību, vai, ja trūkst līdzekļu, lai segtu izdevumus par šo juridisko palīdzību, saņemt to par velti, ja tas nepieciešams taisnīguma interesēs;

d) tiesības uz apsūdzības liecinieku nopratināšanu vai nopratināt tos pašam un pieprasīt aizstāvības liecinieku klātbūtni un nopratināšanu tajos pašos apstākļos, kā apsūdzības lieciniekus;

e) tiesības uz bezmaksas tulka pakalpojumiem, ja viņš nesaprot tiesā lietoto valodu vai nerunā tajā."

Savienības tiesības

Harta

4 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. un 48. pants ietilpst tās VI sadaļā "Tiesiskums".

5 Saskaņā ar Hartas 47. pantu "Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu":

"Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā.

Ikvienai personai ir tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, tiesību aktos noteiktā tiesā. Ikvienai personai ir iespējas saņemt konsultāciju, aizstāvību un pārstāvību.

[..]"

6 Paskaidrojumos attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.; turpmāk tekstā – "Paskaidrojumi attiecībā uz Hartu") saistībā ar Hartas 47. panta otro daļu ir precizēts, ka šī tiesību norma atbilst ECTK 6. panta 1. punktam.

7 Paskaidrojumos attiecībā uz Hartu saistībā ar tās 47. pantu ir piebilsts, ka "Savienības tiesību aktos tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu neattiecas tikai uz strīdiem par civiltiesiskām tiesībām un pienākumiem. Tās ir sekas tam, ka Savienība ir kopiena, kura ir balstīta uz tiesiskumu, kā Tiesa konstatējusi [1986. gada 23. aprīļa spriedumā *Les Verts*/Parlaments (294/83, EU:C:1986:166)]. Tomēr [ECTK] paredzētās garantijas visādā ziņā, izņemot vienīgi to piemērošanas jomu, tāpat attiecas arī uz Savienību".

8 Hartas 48. pantā "Nevainīguma prezumpcija un tiesības uz aizstāvību" ir paredzēts:

"1. Ikvienu apsūdzēto uzskata par nevainīgu, kamēr vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu.

2. Ikvienam apsūdzētajam tiek garantētas tiesības uz aizstāvību."

9 Šajā sakarā paskaidrojumos attiecībā uz Hartu ir precizēts:

"Hartas 48. pants ir tāds pats kā [ECTK] 6. panta 2. un 3. punkts [..].

[..]

Saskaņā ar 52. panta 3. punktu šo tiesību nozīme un darbības joma ir tāda pati kā [ECTK] garantētajām tiesībām."

10 Hartas 51. panta "Piemērošanas joma" 1. punktā ir noteikts:

"Šīs Hartas noteikumi attiecas uz Savienības iestādēm un struktūrām, ievērojot subsidiaritātes principu, un uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus [..]."

11 Hartas 52. pantā "Tiesību un principu piemērošana un interpretēšana" ir noteikts:

1. Visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Ievērojot proporcionalitātes principu, ierobežojumus drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

[..]

3. Ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst [ECTK] garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā Konvencijā noteiktajām tiesībām. Šis noteikums neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību.

[..]

7. Savienības un dalībvalstu tiesas pienācīgi ievēro skaidrojumus, kas izstrādāti, lai sniegtu norādes šīs Hartas interpretācijai."

Pamatlēmumi 2002/584 un 2009/299

12 Pamatlēmuma 2002/584 preambulas 5., 6., 8., 10. un 12. apsvērums ir formulēti šādi:

"(5) [..] Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. [..]

(6) Eiropas apcietināšanas orderis, kuru paredz šis pamatlēmums, ir pirmais konkrētais pasākums, ar kuru krimināltiesību jomā īsteno savstarpējas atzīšanas principu, kuru Eiropadome raksturojusi kā tiesu iestāžu sadarbības "stūrakmeni".

[..]

(8) Nolēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, kas nozīmē, ka dalībvalsts tiesas iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, būs jāpieņem lēmums par tās nodošanu.

[..]

(10) Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma pamatā ir augsta dalībvalstu savstarpēja uzticība. Tā īstenošanu var apturēt tikai gadījumā, ja viena no dalībvalstīm nopietni un vairākkārt pārkāpj principus, kas paredzēti [LES] 6. panta 1. punktā [..] [pēc grozījumiem – LES 2. pants], ko konstatē Padome, ievērojot [LES] 7. panta 1. punktu [pēc grozījumiem – LES 7. panta 2. punkts], ar sekām, kas izklāstītas attiecīgā līguma 7. panta 2. punktā.

[..]

(12) Šajā pamatlēmumā ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti [LES] 6. pantā [..] un atspoguļoti [..] [Hartā], īpaši tās VI nodaļā. Neko šajā pamatlēmumā nevar interpretēt kā aizliegumu atteikt tādas personas nodošanu, par kuru izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, ja, pamatojoties uz objektīviem apstākļiem, ir iemesls domāt, ka minētais apcietināšanas orderis ir izsniegts, lai veiktu personas vajāšanu vai sodīšanu tās dzimuma, rases, reliģijas, nacionālās izcelsmes, valstiskās piederības, valodas, politisko uzskatu vai seksuālās orientācijas dēļ, vai ka šīs personas stāvokli varētu pasliktināt kāda no šiem iemesliem dēļ.

[..]”

13 Šī pamatlēmuma 1. pantā “Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt” ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums [negroza] pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti [LES] 6. pantā.”

14 Minētā pamatlēmuma 3., 4. un 4.a pantā ir noteikti Eiropas apcietināšanas ordera obligātas un fakultatīvas neizpildīšanas pamati.

15 Pamatlēmumā 2009/299 tika precizēti iemesli, uz kuru pamata dalībvalsts izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, ja attiecīgā persona nav piedalījusies savas lietas izskatīšanā. Tā preambulas 1., 2., 4., 6.–8., 14. un 15. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Apsūdzētas personas tiesības personiski piedalīties lietas izskatīšanā tiesā ir iekļautas tiesībās uz taisnīgu tiesu, kas noteiktas [ECTK] 6. pantā, kā to interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa. [Šī tiesa] ir deklarējusi arī to, ka apsūdzētās personas tiesības personiski piedalīties lietas izskatīšanā tiesā nav absolūtas un ka, ar konkrētiem nosacījumiem, apsūdzētā persona drīkst, skaidri paužot savu brīvu gribu vai klusējot, nepārprotami atteikties no minētajām tiesībām.

(2) Dažādos pamatlēmumos, ar ko īsteno tiesu iestāžu galīgo nolēmumu savstarpējas atzīšanas principu, jautājums par aizmuguriskiem nolēmumiem nav risināts konsekventi. Šis konsekvences trūkums varētu sarežģīt tiesu iestāžu darbu un kavēt to sadarbību.

[..]

(4) Tādēļ ir nepieciešams noteikt skaidrus un kopīgus pamatojumus aizmugurisku nolēmumu neatzīšanai. Šā pamatlēmuma mērķis ir precizēt šādus kopīgus pamatojumus, lai dotu izpildes iestādēm iespēju izpildīt nolēmumu, kaut arī persona tiesā nav piedalījusies personiski, vienlaikus pilnīgi ievērojot personas tiesības uz aizstāvību. Šis pamatlēmums nav paredzēts, lai reglamentētu veidu un metodes, tostarp procesuālās prasības, kas tiek izmantotas, lai sasniegtu šajā pamatlēmumā minētos rezultātus, un tos nosaka katras dalībvalsts tiesību aktos.

[..]

(6) Šis pamatlēmums, ar ko groza citus pamatlēmumus, paredz nosacījumus, saskaņā ar kuriem aizmuguriska nolēmuma atzīšanu un izpildi nedrīkstētu atteikt. Tie ir alternatīvi nosacījumi; ja viens no nosacījumiem ir izpildīts, tad izsniegšanas iestāde – aizpildot attiecīgo iedaļu Eiropas apcietināšanas orderī vai saskaņā ar pārējiem pamatlēmumiem paredzētajos apliecinājuma dokumentos – apstiprina, ka prasības ir vai tiks izpildītas, un tam vajadzētu būt pietiekami, lai izpildītu nolēmumu, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu.

(7) Aizmuguriska nolēmuma atzīšanu un izpildi nedrīkstētu atteikt, vai nu ja attiecīgajai personai tika izsniegta pavēste un tādējādi šī persona tika informēta par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, vai arī ja attiecīgā persona ar citiem līdzekļiem saņēma oficiālu informāciju par lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu tā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka

attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu. Šajā sakarā ar to saprot, ka attiecīgajai personai šādu informāciju vajadzētu būt saņēmušai "savlaicīgi", proti, pietiekamu laiku iepriekš, lai dotu tai iespēju piedalīties lietas izskatīšanā tiesā un efektīvi īstenot savas tiesības uz aizstāvību.

(8) Apsūdzētas personas tiesības uz taisnīgu tiesu ir garantētas [ECTK], kā to interpretē Eiropas Cilvēktiesību tiesa. Šīs tiesības ietver attiecīgās personas tiesības personiski piedalīties lietas izskatīšanā tiesā. Lai attiecīgā persona varētu īstenot šīs tiesības, tai ir jābūt informētai par plānoto lietas izskatīšanu. Saskaņā ar šo pamatlēmumu tās prasības izpilde, ka personai jābūt informētai par lietas izskatīšanu, būtu jānodrošina katrai dalībvalstij atbilstīgi saviem tiesību aktiem, ar to saprotot, ka tam ir jānotiek saskaņā ar iepriekšminētās konvencijas prasībām. Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību judikatūru, apsverot, vai informācijas sniegšanas veids ir pietiekams, lai nodrošinātu, ka persona ir informēta par lietas izskatīšanu, īpašu uzmanību vajadzības gadījumā varētu pievērst arī attiecīgās personas centieniem saņemt tai adresēto informāciju.

[..]

(14) Šis pamatlēmums attiecas tikai uz neatzīšanas pamatojumu precizēšanu tiesību aktos, ar ko īsteno savstarpējas atzīšanas principu. Tādēļ tādu nosacījumu darbības jomā kā tie, kas attiecas uz tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu, ir vienīgi šo neatzīšanas pamatojumu noteikšana. To mērķis nav saskaņot attiecīgo valstu tiesību aktus. Šis pamatlēmums neskar Eiropas Savienības turpmākos instrumentus, kas paredzēti, lai tuvinātu dalībvalstu tiesību aktus krimināltiesību jomā.

(15) Pamatojumi neatzīšanai ir fakultatīvi. Tomēr dalībvalstu tiesības pieņemt lēmumu transponēt šos pamatojumus attiecīgo valstu tiesību aktos īpaši reglamentē ar tiesībām uz taisnīgu tiesu, arī ņemot vērā šā pamatlēmuma vispārējo mērķi veicināt personu procesuālās tiesības un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās [..]."

16 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2009/299 1. pantu, kura virsraksts ir "Mērķis un darbības joma":

"1. Šā pamatlēmuma mērķi ir stiprināt to personu procesuālās tiesības, pret kurām ierosināta krimināllieta, veicināt tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un jo īpaši uzlabot tiesu nolēmumu savstarpēju atzīšanu dalībvalstīs.

2. Ar šo pamatlēmumu nemaina pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kas noteikti Līguma 6. pantā, tostarp personu, pret kurām ierosināta krimināllieta, tiesības uz aizstāvību, un tas neskar nekādus tiesu iestāžu pienākumus šajā sakarā.

3. Ar šo pamatlēmumu nosaka kopējus noteikumus par to, kā vienā dalībvalstī (izpildes dalībvalsts) atzīst un/vai izpilda tiesas nolēmumus, kas kādā citā dalībvalstī (izsniegšanas dalībvalsts) aizmuguriski pieņemti [..]."

17 Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts ir iekļauts ar Pamatlēmuma 2009/299 2. pantu, un tā nosaukums ir "Aizmuguriski nolēmumi". Tā 1. punkts ir formulēts šādi:

"Tāpat izpildes tiesu iestāde drīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ja nolēmums pieņemts aizmuguriski, izņemot gadījumus, kad Eiropas apcietināšanas orderī norādīts, ka saskaņā ar turpmākām izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos paredzētām procesuālajām prasībām attiecīgā persona:

a) vai nu savlaicīgi:
   i) saņēma pavēsti un tādējādi tika informēta par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, vai ar citiem līdzekļiem saņēma oficiālu informāciju par minētās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu tādā veidā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu,

   un
   ii) tika informēta par to, ka nolēmums var tikt pieņemts aizmuguriski;

vai arī

b) zinādama par paredzēto lietas izskatīšanu, bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu pārstāvi aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā, un minētais pārstāvis patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā,

vai arī

c) ir saņēmusi nolēmumu un, būdama skaidri informēta par tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā personai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolemums varētu tikt atcelts:
   i) ir skaidri paziņojusi, ka neapstrīd nolēmumu;

   vai arī
   ii) attiecīgajā termiņā nav lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību;

vai arī

d) nav saņēmusi nolēmumu, bet:
   i) nolēmums personai tiks izsniegts tūlīt pēc nodošanas un persona tiks skaidri informēta par viņas tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts;

   un
   ii) tiks informēts par termiņu, kādā jāpieprasa šāda lietas pārsūdzība, kā minēts atbilstīgajā Eiropas apcietināšanas orderī."

18 Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. punktā ir noteikts:

"Eiropas apcietināšanas orderis ietver šādu informāciju, kas izkārtota formā, kas norādīta pielikumā:

a) pieprasītās personas identitāte un nacionālā piederība;

b) izsniegšanas tiesu iestādes nosaukums, adrese, telefona un faksa numurs un e-pasta adrese;

c) pierādījums tam, ka pastāv izpildāms spriedums, lēmums par apcietinājuma piemērošanu [apcietināšanas orderis] vai jebkurš cits izpildāms tiesas nolēmums ar tādu pašu spēku, kas ietilpst 1. un 2. panta piemērošanas jomā;

d) nodarījuma veids un juridiskā kvalifikācija, jo īpaši attiecībā uz 2. pantu;

e) to apstākļu apraksts, kādos tika veikts nodarījums, ieskaitot laiku, vietu un pieprasītās personas līdzdalības veidu nodarījumā;

f) piespriestais sods, ja spriedums ir galīgs, vai sodu robežas, ko par nodarījumu paredz izsniegšanas dalībvalsts tiesības;

g) ja iespējams, citas nodarījuma sekas."

19 Šī pamatlēmuma 15. pantā "Lēmums par nodošanu" ir paredzēts:

"1. Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.

2. Ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju, konkrēti to, kas attiecas uz 3. līdz 5. pantu un 8. pantu, un tā var noteikt termiņu tās saņemšanai, ņemot vērā to, ka ir vajadzīgs ievērot termiņus, kas noteikti 17. pantā.

3. Izsniegšanas tiesu iestāde var ikvienā brīdī pārsūtīt ikvienu papildu derīgu informāciju izpildes tiesu iestādei."

20 Minētā pamatlēmuma 17. pantā ir paredzēts:

"1. Eiropas apcietināšanas orderi izskata un izpilda steidzamības kārtā.

2. Gadījumos, kad pieprasītā persona piekrīt tās nodošanai, galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem 10 dienu laikā pēc piekrišanas sniegšanas.

3. Pārējos gadījumos galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem 60 dienu laikā pēc pieprasītās personas apcietināšanas.

4. Īpašos gadījumos, kad Eiropas apcietināšanas orderi nevar izpildīt termiņos, kas paredzēti 2. vai 3. punktā, izpildes tiesu iestāde nekavējoties par to informē izsniegšanas tiesu iestādi, norādot kavēšanās iemeslus. Šādos gadījumos šos termiņus var pagarināt par 30 dienām.

[..]"

21 Pamatlēmuma 2002/584 pielikumā ietvertā Eiropas apcietināšanas ordera parauga d) punkts ir šāds:

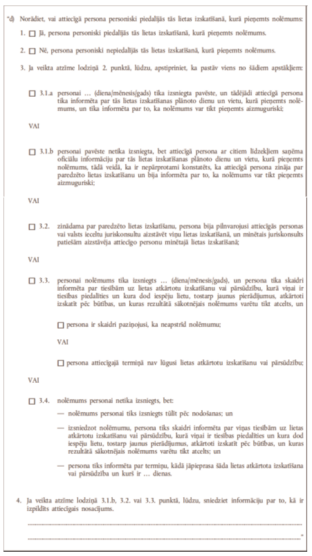

Nīderlandes tiesības

22 Ar 2004. gada 29. aprīļa *Overleveringswet* (Likums par personu nodošanu) (*Stb*. 2004, Nr. 195, turpmāk tekstā – "*OLW*") Nīderlandes tiesībās ir transponēts Pamatlēmums 2002/584.

23 *OLW* 12. pants ir izteiks šādi:

"Nodošana nav atļauta, ja Eiropas apcietināšanas orderis ir paredzēts, lai izpildītu spriedumu, un apsūdzētais personiski nav piedalījies tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts minētais spriedums, izņemot gadījumus, kad Eiropas apcietināšanas orderī ir norādīts, ka saskaņā ar izsniegšanas dalībvalsts procesuālajām prasībām:

a) apsūdzētajam pavēste tika izsniegta savlaicīgi un personiski un tādējādi viņš tika informēts par savas lietas izskatīšanas, kurā pieņemts nolēmums, plānoto dienu un vietu vai ar citiem līdzekļiem faktiski saņēma oficiālu informāciju par minētās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu tādā veidā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu un bija informēta, ka nolēmums var tikt pieņemts aizmuguriski; vai

b) apsūdzētais zināja par lietas izskatīšanu un ļāva paša izvēlētam vai valsts ieceltam advokātam viņu pilnvaroti aizstāvēt un ka advokāts to ir darījis lietas izskatīšanā; vai

c) apsūdzētais ir saņēmis nolēmumu un, būdams konkrēti informēts par tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā personai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts:
   1° ir skaidri paziņojis, ka neapstrīd nolēmumu, vai
   2° attiecīgajā termiņā nav lūdzis lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, vai

d) nolēmums nav izsniegts apsūdzētajam personiski, bet:
   1° nolēmums tiks izsniegts personiski tūlīt pēc nodošanas un viņš tiks skaidri informēts par viņa tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņam ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts;

2° tiks informēts par termiņu, kādā jāpieprasa šāda lietas atkārtota izskatīšana vai pārsūdzība, kā minēts atbilstīgajā Eiropas apcietināšanas orderī."

24 *OLW* 2. pielikuma "Eiropas apcietināšanas ordera paraugs [..]" D punkts [..] atbilst Pamatlēmuma 2002/584 pielikuma d) punktam.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

25 No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka 2017. gada 17. janvārī *officier van justitie bij de Rechtbank* (valsts prokurors tiesā) iesniedza pieteikumu iesniedzējtiesā, *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) par Eiropas apcietināšanas ordera, kuru 2014. gada 12. jūnijā izdevusi *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa, Polija) (turpmāk tekstā – "attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis"), izpildi.

26 Šis Eiropas apcietināšanas orderis ir par Nīderlandē dzīvojoša Polijas pilsoņa *S. A. Zdziaszek* apcietināšanu un nodošanu, lai Polijā izpildītu divus brīvības atņemšanas sodus.

27 Šajā sakarā minētajā Eiropas apcietināšanas orderī ir norādīts spriedums, ar kuru ir noteikts kumulatīvs sods un kuru 2014. gada 25. martā ir pasludinājusi *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa, Polija). Šis nolēmums attiecas uz pieciem faktiem, kuri numurēti no 1 līdz 5 un kuri veido tik daudz noziedzīgu nodarījumu Polijas tiesībās, cik *S. A. Zdziaszek* esot izdarījis.

28 2014. gada 25. marta nolēmumā *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) pēc savas ierosmes:

– brīvības atņemšanas sodu, kas *S. A. Zdziaszek* tika piespriests par 1. faktu ar *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) 2005. gada 21. aprīļa galīgo spriedumu, un brīvības atņemšanas sodu, kas šai pašai personai tika piespriests par 2. faktu ar *Sąd Rejonowy w Gdyni* (Gdiņas apgabaltiesa, Polija) 2006. gada 16. jūnija galīgo spriedumu, apvienoja vienā brīvības atņemšanas sodā uz gadu un sešiem mēnešiem un

– kumulatīvu brīvības atņemšanas sodu uz četriem gadiem, kas par 3.–5. faktu *S. A. Zdziaszek* tika piespriests ar *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) 2012. gada 10. aprīļa galīgo spriedumu, pārvērta vienā kumulatīvā brīvības atņemšanas sodā uz trīs gadiem un sešiem mēnešiem, jo to prasīja attiecīgajai personai labvēlīgi likuma grozījumi.

29 Attiecībā uz brīvības atņemšanas sodu saistībā ar 1. un 2. faktu iesniedzējtiesa ar 2017. gada 11. aprīļa nolēmumu

– atteica *S. A. Zdziaszek* nodošanu, ciktāl šis brīvības atņemšanas sods attiecas uz 1. faktu, jo šis fakts, kā aprakstīts attiecīgajā Eiropas apcietināšanas orderī, Nīderlandes tiesībās nav krimināli sodāms, un

– apturēja tiesvedību par šī Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ciktāl šis brīvības atņemšanas sods attiecas uz 2. faktu, lai pieprasītu papildu informāciju no izsniegšanas tiesu iestādes.

30 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas vienīgi uz brīvības atņemšanas sodu saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem, kurus veido 3.–5. fakts.

31 Attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera d) punktā ir norādīts, ka *S. A. Zdziaszek* nav personiski piedalījies tiesvedībā, kurā tika pieņemts tiesas nolēmums noteikt galīgo sodu, kas viņam jāizcieš.

32 Izsniegšanas iestāde šajā d) punktā ir atzīmējusi lodziņu vienīgi pie 3.2. apakšpunkta, kurš ir formulēts šādi:

"zināma par paredzēto lietas izskatīšanu, persona bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu pārstāvi aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā, un šis pārstāvis patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā".

33 Tāpat saistībā ar d) punktu izsniegšanas iestāde aizpildīja 4. apakšpunktu, kas paredzēts, lai ļautu precizēt iemeslu, kādēļ tā uzskata, ka 3.2. apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, šādi:

"[*S. A. Zdziaszek*] atbilstoši Polijas Kriminālprocesa kodeksa noteikumiem tika pienācīgi informēts par lietas izskatīšanu. Paziņojums tika nosūtīts uz adresi, kuru notiesātā persona bija norādījusi pirmstiesas procesā. Viņam tika paskaidrotas pienākuma informēt tiesu iestādes par dzīvesvietas vai uzturēšanās vietas adreses maiņu neizpildes sekas. Tiesvedības laikā [*S. A. Zdziaszek*] izmantoja pārstāvja juridisko palīdzību, kurš bija klātesošs gan lietas izskatīšanā, gan sprieduma pasludināšanā."

34 No izsniegšanas tiesu iestādes sniegtās papildu informācijas izriet, ka

– 3.2. apakšpunkts un 4. apakšpunktā sniegtie paskaidrojumi attiecas uz procedūru, kuras rezultātā tika pasludināts 2014. gada 25. marta spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nevis uz trim pakārtotajām notiesāšanām;

– atbilstoši Polijas tiesībām tādās procedūrās kā procedūra, kuras rezultātā tika pasludināts 2014. gada 25. marta nolēmums:
  a) "šajā tiesvedībā aplūkotais jautājums" vairs netiek diskutēts,
  b) "juridiski saistošā nolēmumā noteiktie sodi ir pamats spriedumam, ar ko nosaka kumulatīvu sodu",
  c) spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, attiecas vienīgi uz "jautājumiem par šo sodu apvienošanu kumulatīvā sodā (vai sodos) un uz jautājumu par konkrētu izciestu laikposmu ieskaitīšanu kumulatīvajā sodā" un
  d) šāds spriedums ir "būtībā labvēlīgs notiesātajai personai", jo "atsevišķu sodu apvienošana kumulatīvā sodā praksē izpaužas kā piespriestā soda ilguma būtisks samazinājums";

– uzaicinājums uz pirmo, 2014. gada 28. janvāra, tiesas sēdi *S. A. Zdziaszek* tika nosūtīts uz viņa norādīto adresi. Uz uzaicinājumu viņš neatbildēja un tiesas sēdē neieradās. *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) pēc savas ierosmes *S. A. Zdziaszek* pārstāvībai iecēla advokātu un pārējā daļā lietas izskatīšanu apturēja. Tieši tādā pašā veidā viņš tika aicināts uz otro, 2014. gada 25. marta, tiesas sēdi, uz kuru viņš neieradās. Pēc tiesas ierosmes ieceltais advokāts piedalījās tiesas sēdē, kuras noslēgumā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu.

35 Pamatojoties uz šiem izsniegšanas iestādes iesniegtajiem elementiem, iesniedzējtiesa uzskata, ka apstāklis, kas ir norādīts Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta b) apakšpunktā un kas atbilst situācijai, kura norādīta šim pamatlēmumam pievienotā Eiropas apcietināšanas ordera vienotā parauga d) punkta 3.2. apakšpunktā, nav piemērojams šajā gadījumā, jo no minētajiem elementiem neizriet ne tas, ka pieprasītā persona "zināja par paredzēto lietas izskatīšanu", ne ka tā "bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu pārstāvi aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā".

36 Vispirms iesniedzējtiesa jautā, vai tāds nolēmums kā 2014. gada 25. marta spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu un ar ko attiecīgajai personai par labu tika grozīts kopējais brīvības atņemšanas sods, kurš viņam bija ticis piespriests iepriekš ar galīgu spriedumu, apvienojot vienā brīvības atņemšanas sodā atsevišķus brīvības atņemšanas sodus, kas tam tika iepriekš galīgi piespriesti, bez nepieciešamības noskaidrot, vai attiecīgā persona tiešām ir izdarījusi noziedzīgos nodarījumus, ietilpst Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta piemērošanas jomā.

37 Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesai būtu pamats atteikties izpildīt attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi, jo nosacījums, kas ir paredzēts šī pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta b) apakšpunktā, nav izpildīts.

38 Tomēr šī tiesa uzskata, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild noraidoši būtībā minētā pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta c) un d) apakšpunkta formulējuma dēļ, jo tajos katru reizi ir izmantota frāze "kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības".

39 Minētā tiesa uzskata, ka no šī formulējuma izriet, ka tas attiecas uz situāciju, kad krimināltiesa izlemj lietu pēc būtības, spriežot par attiecīgās personas vainu saistībā ar noziedzīgo nodarījumu, kurā šī persona tiek vainota, un attiecīgā gadījumā piespriežot šai personai sodu par šo noziedzīgo nodarījumu. Taču tas tā neesot tāda sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, gadījumā, kādu *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) pasludināja 2014. gada 25. martā, jo jautājums par attiecīgās personas vainu vairs netiek izskatīts šāda veida tiesvedībā.

40 Tomēr iesniedzējtiesa precizē, ka Polijas izsniegšanas tiesu iestāde šķiet, tieši pretēji, uzskata, ka uz šāda veida nolēmumu patiešām attiecas Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts, jo attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera d) punktā tā norāda vienīgi informāciju saistībā ar tiesvedību, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, izņemot informāciju saistībā ar attiecīgās personas atzīšanu par vainīgu, kas ir tās pamatā.

41 Gadījumā, ja uz šo pirmo jautājumu tiktu sniegta noraidoša atbilde, iesniedzējtiesa pēc tam uzskata, ka tai ir jāpārbauda, vai vainas atzīšanas stadijā, kura ir saistīta ar spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, attiecīgā persona ir piedalījusies tiesvedībā, kuras rezultātā tika atzīta šī vaina, un, ja tas tā nav, vai ir izpildīts kāds no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem.

42 Šajā gadījumā saistībā ar pakārtoto spriedumu Polijas tiesu iestādes pēc Nīderlandes prokuratūras pieprasījuma esot sniegušas papildu informāciju, no kuras izrietot, ka *S. A. Zdziaszek* nav personiski piedalījies nevienā no procesa tiesas sēdēm, kurā lieta izskatīta pēc būtības, ne pirmajā instancē, ne apelācijas instancē.

43 Runājot par kāda no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem piemērojamību, iesniedzējtiesa konstatē, ka izsniegšanas tiesu iestāde nav izmantojusi Eiropas apcietināšanas ordera veidlapas d) punkta 2. apakšpunktu un nav turklāt norādījusi uz piemērojamo šīs veidlapas d) punkta 3. apakšpunkta kategoriju.

44 Tādēļ jautājums ir par to, vai šajos apstākļos iesniedzējtiesa var attiekties izpildīt attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi šī iemesla dēļ.

45 Šī tiesa uzskata, ka ir atbilstoši elementi, kas ļauj uz šo jautājumu atbildēt apstiprinoši.

46 Tādējādi no vārdiem "kad Eiropas apcietināšanas orderī norādīts", kas izmantoti Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta ievadteikumā, var secināt, ka informācija par kāda no šī noteikuma a)–d) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem piemērojamību principā ir jāprecizē Eiropas apcietināšanas ordera veidlapas d) punktā vai vismaz atbilstoši tajā aprakstīto kategoriju formulējumam.

47 Līdzīga interpretācija atbilstu arī šī pamatlēmuma mērķiem, pirmkārt, nodrošināt, ka galīgais lēmums izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi tiek pieņemts noteiktajā termiņā, līdz ar to ir svarīgi līdz minimumam samazināt gadījumus, kuros ir nepieciešama papildu informācija, otrkārt, paredzēt precīzu un vienveidīgu atteikuma pamatu, kā arī, treškārt, ļaut izpildes tiesu iestādei vienkārši un pārskatāmi pārliecināties par attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību efektīvu ievērošanu.

48 Tomēr iesniedzējtiesa precizē, ka pastāv arī elementi, kas pamato pretēju tēzi. Izsniegšanas tiesu iestādes kopumā uzskatot, ka nav nepieciešams izmantot kategorijas, kas izklāstītas Eiropas apcietināšanas ordera veidlapas d) punkta 3. apakšpunktā.

49 Turklāt apstiprinoša atbilde uz šo jautājumu varētu novest pie lielāka skaita atteikumu un tādējādi samazināt nodošanu skaitu, kas būtu pretrunā savstarpējās atzīšanas principam.

50 Gadījumā, ja uz diviem pirmajiem jautājumiem tiktu sniegta noraidoša atbilde, iesniedzējtiesa uzskata, ka tai vēl ir jāpārbauda, vai vainas atzīšanas stadijā, kas ir pamatā spriedumam, ar kuru nosaka kumulatīvo sodu, ir piemērots kāds no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā paredzētajiem apstākļiem.

51 No izsniegšanas tiesu iestādes sniegtās papildu informācijas izriet, ka Polijā ir norisinājusies pirmās instances tiesvedība, kuras rezultātā *S. A. Zdziaszek* 2012. gada 10. aprīlī ir ticis notiesāts, kā arī apelācijas tiesvedība, kurā šis notiesājošais spriedums nav ticis grozīts.

52 Attiecībā uz pirmās instances tiesvedību izsniegšanas tiesu iestāde esot norādījusi šādus elementus:

– pirmajā instancē esot bijušas 27 tiesas sēdes;

– pieprasītā persona neesot piedalījusies nevienā no tām;

– pieprasīto personu vispirms esot secīgi pārstāvējuši divi pārstāvji, kurus tiesa iecēla pēc savas ierosmes, pēc tam pārstāvis, kuru viņš pats esot izvēlējies un kurš esot piedalījies turpmākajās tiesas sēdēs, un

– pieprasītā persona un tās izvēlētais pārstāvis neesot piedalījušies tiesas sēdē, kurā tika pasludināts notiesājošais spriedums, bet viņi esot tikuši informēti par sprieduma, kas pasludināts pēc būtības, saturu, jo esot iesnieguši lūgumu saņemt šā sprieduma "juridisko pamatojumu".

53 Iesniedzējtiesa uzskata, ka no šiem elementiem nevar izsecināt, vai tiesvedības posmā, kurā *S. A. Zdziaszek* bija tiesas iecelts pārstāvis, viņš "zināja par paredzēto lietas izskatīšanu", kā paredzēts Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta b) apakšpunktā.

54 Tomēr tas ir citādi saistībā ar tiesvedības stadiju, kurā attiecīgās personas izvēlētais pārstāvis ir piedalījies; no šā padomdevēja ierašanās tiesa secina, ka šajā posmā *S. A. Zdziaszek* tiešām "zināja par paredzēto lietas izskatīšanu" un ka viņš "bija pilnvarojis" šo pārstāvi "aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā" šīs tiesību normas nozīmē.

55 Izsniegšanas tiesu iestādes norādītā informācija tomēr neļaujot secināt, ka *S. A. Zdziaszek* "minētais pārstāvis patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā", bet gan tikai to, ka minētais pārstāvis piedalījās pirmās instances tiesvedības tiesas sēdēs. Turklāt saistībā ar 27 tiesas sēdēm, kas notikušas šajā tiesvedībā, nekādi nav precizēts ne tas, kurās sēdēs ir piedalījies *S. A. Zdziaszek* izvēlētais pārstāvis, ne kāds ir bijis šo tiesas sēžu mērķis. Līdz ar to vienīgi no šīs informācijas nevar izsecināt, ka šis pārstāvis ir piedalījies tiesas sēdēs un ka viņš tiešām tajās ir aizstāvējis attiecīgo personu.

56 Iesniedzējtiesa no tā secina, ka *S. A. Zdziaszek* nav personiski piedalījies lietas izskatīšanā, kuras noslēgumā tika pasludināts pirmās instances nolēmums, un šai pirmās instances tiesvedībai nav piemērojams neviens no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem.

57 Attiecībā uz apelācijas instances tiesvedību izsniegšanas tiesu iestāde esot norādījusi šādi:

– pieprasītā persona nav piedalījusies tiesas sēdē apelācijas instancē;

– tā tika pienācīgi uzaicināta uz šo tiesas sēdi, un

– tiesas sēdē apelācijas instancē piedalījās pieprasītās personas izvēlētais pārstāvis.

58 Pamatojoties uz izsniegšanas tiesu iestādes nosūtīto papildu informāciju, kas liecina, ka *S. A. Zdziaszek* un viņa pārstāvis tika informēti par 2012. gada 10. aprīļa sprieduma saturu, iesniedzējtiesa secina, ka pieprasītā persona "zināja par paredzēto lietas izskatīšanu" apelācijas tiesvedībā un ka tā "bija pilnvarojusi pārstāvi [..] aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā". Tā kā apelācijas tiesvedībā ir bijusi tikai viena tiesas sēde, iesniedzējtiesa turklāt no šīs pašas informācijas, kurā ir norādīts, ka šis pārstāvis piedalījās apelācijas tiesvedības tiesas sēdē, secina, ka "minētais pārstāvis patiešām aizstāvēja" *S. A. Zdziaszek* šajā tiesas sēdē.

59 Ņemot vērā šos elementus, situācija tādējādi atšķiras atkarībā no tā, vai uzsvars ir uz pirmo instanci, vai apelācijas instanci, pieņemot, ka lieta tajā tika izskatīta pēc būtības.

60 Pirms iesniedzējtiesa lūdz izsniegšanas tiesu iestādei precizējumus par šo pēdējo minēto aspektu, tā jautā, vai apelācijas tiesvedība ietilpst Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta piemērošanas jomā.

61 Šī tiesa uzskata, ka ir vairāki elementi, kas runā par labu apstiprinošai atbildei.

62 Šajā ziņā tā pamatojas uz šīs tiesību normas formulējumu, kurā tās piemērošanas joma tiek attiecināta ne tikai uz pirmās instances tiesvedību, jo tās c) un d) apakšpunktā ir tieši norādīts gan uz "lietas atkārtotu izskatīšanu", gan uz "pārsūdzību". Taču Polijas tiesībās apelācijas tiesvedība nozīmējot, ka lieta no jauna tiek izskatīta pēc būtības.

63 Turklāt šādu šī pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta interpretāciju apstiprina šīs tiesību normas mērķis, kā to Tiesa ir nospriedusi 2013. gada 26. februāra sprieduma *Melloni* (C-399/11, EU:C:2013:107) 43. punktā un 2016. gada 24. maija sprieduma *Dworzecki* (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346) 37. punktā, dot iespēju izpildes tiesu iestādei, pilnībā ievērojot tiesības uz aizstāvību, atļaut nodošanu, neraugoties uz to, ka pieprasītā persona nav piedalījusies lietas izskatīšanā, kuras rezultātā tā ir tikusi notiesāta.

64 Tā kā tiesības uz aizstāvību ietilpst tiesībās uz lietas taisnīgu izskatīšanu ECTK 6. panta un Hartas 47. panta nozīmē, dalībvalstij, ja tā ir noteikusi apelācijas tiesvedību, ir jānodrošina, ka attiecīgā persona šajā tiesvedībā bauda minētajās tiesību normās paredzētās pamatgarantijas. Tādējādi, lai gan attiecīgajai personai ir iespēja atteikties no tiesībām uz aizstāvību, tomēr – kā to ir nospriedusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa – krimināltiesa, kurai ir no jauna jālemj par attiecīgās personas vainu, nedrīkst lemt, tieši nevērtējot pierādījumus, ko personiski ir sniedzis apsūdzētais ar mērķi pierādīt, ka viņš nav izdarījis darbību, kura esot noziedzīgs nodarījums. Līdz ar to šādā gadījumā ar to vien, ka attiecīgā persona pirmajā instancē ir varējusi izmantot savas tiesības uz aizstāvību, nepietiek, lai secinātu, ka ir izpildītas ECTK 6. panta un Hartas 47. panta prasības.

65 Ja attiecīgā persona nav piedalījusies lietas izskatīšanā apelācijas instancē un ja apelācijas instancē lieta ir tikusi izskatīta pēc būtības un attiecīgā persona tikusi no jauna notiesāta, vai arī ir atstāts spēkā pirmās instances notiesājošais spriedums, tad, kā uzskata iesniedzējtiesa, atbilstoši Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta mērķim šī tiesvedība ietilpst šīs normas piemērošanas jomā.

66 Iesniedzējtiesa tomēr norāda, ka noteikts skaits citu dalībvalstu nepiekrīt šādai interpretācijai – tās uzskata, ka apelācijas tiesvedība katrā ziņā nav atbilstoša saistībā ar pārbaudi, kas jāveic saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktu. Varētu arī apgalvot, ka, ja ir pierādīts, ka attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību ir pilnībā ievērotas pirmās instances tiesvedībā, atbilstoši savstarpējās uzticības principam ir jāuzskata, ka izsniegšanas dalībvalsts iestādes nav citās iespējamajās tiesvedībās pārkāpušas Savienības tiesībās atzītas pamattiesības. Tomēr Tiesa vēl neesot lēmusi šajā sakarā.

67 Šādos apstākļos *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai procedūra,

– kurā tiesa izsniegšanas dalībvalstī lemj par atsevišķu brīvības atņemšanas sodu, kas iepriekš galīgi piespriesti attiecīgajai personai, apvienošanu vienā brīvības atņemšanas sodā un/vai groza kopējo brīvības atņemšanas sodu, kas attiecīgajai personai tika galīgi piespriests iepriekš, un

– kurā tiesa vairs neizskata jautājumu par vainu,

kāda ir procedūra, kuras rezultātā tika pasludināts 2014. gada 25. marta "spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu", ir "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums", kā paredzēts Pamatlēmuma [2002/584] 4.a panta 1. punkta ievadteikumā?

2) Vai izpildes tiesu iestāde:

– gadījumā, kad pieprasītā persona nav piedalījusies lietas izskatīšanā, kuras rezultātā ir pieņemts nolēmums,

– bet izsniegšanas tiesu iestāde ne [Eiropas apcietināšanas orderī], ne papildinformācijā, kas ir lūgta uz Pamatlēmuma [2002/584] 15. panta 2. punkta pamata, nav paziņojusi par viena vai vairāku Pamatlēmuma [2002/584] 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādīto apstākļu piemērojamību atbilstoši vienas vai vairāku šī pamatlēmuma pielikumā ietvertās Eiropas apcietināšanas ordera veidlapas d) punkta 3. apakšpunkta kategoriju formulējumiem,

šo pašu iemeslu dēļ var secināt, ka neviens no Pamatlēmuma [2002/584] 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādītajiem nosacījumiem nav izpildīts, un šī iemesla dēļ atteikties izpildīt [Eiropas apcietināšanas orderi]?

3) Vai apelācijas tiesvedība,

– kurā lieta ir tikusi izskatīta pēc būtības un

– kurā attiecībā uz attiecīgo personu ir pieņemts (jauns) notiesājošs spriedums un/vai ir atstāts spēkā pirmās instances notiesājošs spriedums,

– lai gan [Eiropas apcietināšanas orderis] ir paredzēts šā notiesājoša sprieduma izpildei,

ir "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums", kā paredzēts Pamatlēmuma [2002/584] 4.a panta 1. punktā?"

Par steidzamības tiesvedību

68 Iesniedzējtiesa ir lūgusi šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot Tiesas Reglamenta 107. pantā paredzēto steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedību.

69 Lai pamatotu savu lūgumu, šī tiesa norāda, ka *S. A. Zdziaszek* pašreiz atrodas apcietinājumā Nīderlandē, gaidot turpmāko rīcību saistībā ar attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera, kuru attiecībā uz viņu ir izdevušas Polijas Republikas kompetentās iestādes, izpildi.

70 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka tā šajā sakarā nevar pieņemt lēmumu, pirms Tiesa ir lēmusi par šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Tādēļ Tiesas atbildei uz uzdotajiem jautājumiem esot tieša un noteicoša ietekme uz *S. A. Zdziaszek* apcietinājuma ilgumu Nīderlandē saistībā ar viņa iespējamo nodošanu, izpildot šo Eiropas apcietināšanas orderi.

71 Pirmkārt, ir jānorāda, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Pamatlēmuma 2002/584, uz ko attiecas LESD trešās daļas V sadaļa par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, interpretāciju. Tādējādi attiecībā uz šo lūgumu var tikt piemērota steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība.

72 Otrkārt, attiecībā uz steidzamības kritēriju atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai ir jāņem vērā, ka personai, par kuru ir pamatlieta, šobrīd ir atņemta brīvība un ka tās paturēšana apcietinājumā ir atkarīga no strīda atrisinājuma pamatlietā (spriedums, 2016. gada 10. novembris, *Kovalkovas*, C-447/16 PPU, EU:C:2016:861, 21. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt attiecīgās personas situācija ir vērtējama tāda, kāda tā ir datumā, kad tiek izskatīts pieteikums par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu (spriedums, 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Taču šajā gadījumā, pirmkārt, nav strīda par to, ka minētajā datumā *S. A. Zdziaszek* atradās ieslodzījumā. Otrkārt, viņa paturēšana apcietinājumā ir atkarīga no pamatlietas risinājuma, jo apcietināšanas pasākums atbilstoši iesniedzējtiesas sniegtajiem paskaidrojumiem viņam tika noteikts, izpildot attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi.

74 Šādos apstākļos pēc tiesneša referenta priekšlikuma, uzklausījusi ģenerāladvokātu, Tiesas piektā palāta 2017. gada 8. jūnijā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālo jautājumu

Par pirmo un trešo prejudiciālo jautājumu

75 Ar savu pirmo un trešo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta nozīmē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz apelācijas tiesvedību un/vai tiesvedību, kas ietver viena vai vairāku iepriekš piespriestu brīvības atņemšanas sodu grozīšanu, proti, tādu, kā rezultātā ir pasludināts spriedums, ar kuru ir piespriests kumulatīvs sods, par ko ir runa pamatlietā.

76 Lai atbildētu uz šādi pārformulētiem jautājumiem, pirmkārt, ir svarīgi atgādināt, ka, gluži kā izriet no šodienas sprieduma *Tupikas* (C-270/17 PPU) 81., 90. un 98. punkta, lai piemērotu Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktu, jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" ir jāsaprot kā tāds, kas gadījumā, ja procesam ir vairākas instances un tajā ir pieņemti vairāki secīgi nolēmumi, no kuriem vismaz viens ir pieņemts aizmuguriski, attiecas vienīgi uz apelācijas instanci, ciktāl ar šīs instances beigās pieņemto nolēmumu ir galīgi izlemts par attiecīgās personas vainu, kā arī piespriests tāds sods kā brīvības atņemšanas pasākums, veicot atkārtotu lietas izskatīšanu pēc būtības gan no faktu, gan tiesību skatpunkta.

77 Ir taisnība, ka principā šādam notiesājošam nolēmumam ir divas daļas, kas ir nošķirtas, bet saistītas, proti, vainas atzīšana un soda piespriešana, šajā gadījumā – brīvības atņemšana (šajā nozīmē skat. šodienas spriedumu *Tupikas*, C-270/17 PPU, 78. un 83. punkts).

78 Tomēr pat gadījumā, ja, gluži kā pamatlietā, soda apmērs ir grozīts turpmākā tiesvedībā, lēmums, kas pieņemts apelācijas instancē un kas atbilst šī sprieduma 76. punktā izklāstītajām īpašībām, turpina būt atbilstošs saistībā ar pārbaudēm, kuras jāveic izpildes tiesu iestādei saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktu.

79 Atbilstoši pamatojumam, kas identisks šodienas sprieduma *Tupikas* (C-270/17 PPU) 83. un 84. punktā norādītajam pamatojumam, apelācijas instances beigās veiktā galīgā vainas atzīšana tieši ietekmē attiecīgās personas situāciju, vēl jo vairāk tādēļ, ka šī atzīšana ir brīvības atņemšanas soda, kas tai būs jāizcieš, tiesiskais pamats.

80 Līdz ar to ir būtiski, ka attiecīgā persona pilnībā izmanto savas tiesības uz aizstāvību, pirms tiek pieņemts galīgais nolēmums par tās vainu.

81 Vēl ir jāpiebilst, kā tas izriet arī no šodienas sprieduma *Tupikas* (C-270/17 PPU) 85. un 86. punkta, ka apelācijas tiesvedība ir vēl jo vairāk noteicoša Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta ietvaros, jo tiesību uz aizstāvību pilnīga un efektīva ievērošana šajā procesa stadijā var labot šo pašu tiesību iespējamo pārkāpumu kriminālprocesa iepriekšējā stadijā.

82 Tādēļ saistībā ar šo pirmā un trešā jautājuma aspektu ir jāuzskata, ka jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta nozīmē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz apelācijas instanci, kurā ir pieņemts lēmums, ar ko pēc tam, kad lieta izskatīta no jauna pēc būtības gan no faktu, gan tiesību skatpunkta, ir galīgi izlemts par attiecīgās personas vainu un tai ir piespriests sods, tāds kā brīvības atņemšanas pasākums, lai gan piespriestais sods ir grozīts ar vēlāku nolēmumu.

83 Otrkārt, ir jānoskaidro, vai uz nolēmumu, kas pieņemts procesa vēlākā stadijā un ar ko ir grozīts viens vai vairāki iepriekš piespriesti brīvības atņemšanas sodi, piemēram, spriedums, ar kuru pamatlietā ir piespriests kumulatīvs sods, var attiekties Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts.

84 No Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem vispirms izriet, ka šāds spriedums, lai gan tas ir pasludināts pēc viena vai vairākiem nolēmumiem, ar kuriem attiecīgajai personai ir piespriests viens vai vairāki sodi, tomēr neietekmē vainas atzīšanu, kas veikta šajos iepriekšējos nolēmumos, jo līdz ar to šī atzīšana ir galīga.

85 Turpinot, ar šādu spriedumu tiek grozīts piespriestā soda vai piespriesto sodu apmērs. Tādēļ šāda veida pasākumi ir jānošķir no pasākumiem, kas saistīti ar brīvības atņemšanas soda izpildes kārtību. Turklāt no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izriet, ka ECTK 6. panta 1. punkts nav piemērojams saistībā ar jautājumiem par brīvības atņemšanas soda izpildes kārtību, tostarp saistībā ar tiem, kas attiecas uz provizorisku atbrīvošanu (šajā nozīmē skat. ECT, 2012. gada 3. aprīlis, *Boulois* pret Luksemburgu, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, 87. punkts).

86 Visbeidzot, process, kurā pieņemts tāds lēmums kā spriedums, ar ko ir pasludināts kumulatīvs sods, par kādu ir runa pamatlietā un kurš it īpaši ietver attiecīgajai personai iepriekš piespriestā viena vai vairāku sodu apvienošanu vienā jaunā sodā, obligāti izraisa attiecīgajai personai labvēlīgāku rezultātu. Tādējādi, piemēram, par vieglāka soda piemērošanu var tikt nolemts pēc jaunu tiesību aktu, kas paredz mazāku sodu par konstatēto pārkāpumu, stāšanās spēkā. Vai vēl, pēc vairākām notiesāšanām, no kurām katra ietver soda uzlikšanu, piespriestie sodi var tikt apvienoti, lai iegūtu kumulatīvu sodu, kura apmērs ir mazāks nekā dažādu sodu, kas izriet no atsevišķiem iepriekšējiem lēmumiem, summa.

87 Šajā sakarā no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izriet, ka ECTK 6. pantā paredzētās garantijas ir piemērojamas ne tikai atzīšanai par vainīgu, bet arī soda noteikšanai (šajā nozīmē skat. ECT, 2013. gada 28. novembris, *Dementyev* pret Krieviju, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, 23. punkts). Tādējādi

taisnīga procesa ievērošana nozīmē, ka attiecīgajai personai ir tiesības piedalīties debatēs, jo tām var būt būtiskas sekas attiecībā ar soda, kas tai tiks piespriests, apmēru (šajā nozīmē skat. ECT, 1993. gada 21. septembris, *Kremzov* pret Austriju, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, 67. punkts).

88 Tā tas ir gadījumā ar kumulatīvā soda noteikšanas specifisko procesu, ja tas nav vienīgi formāla un aritmētiska darbība, bet ietver novērtējuma brīvību saistībā ar soda apmēra noteikšanu, tostarp ņemot vērā attiecīgās personas situāciju vai personību vai pat atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus (šajā nozīmē skat. ECT, 1982. gada 15. jūlijs, *Eckle* pret Vāciju, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, 77. punkts, un 2013. gada 28. novembris, *Dementyev* pret Krieviju, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, 25. un 26. punkts).

89 Turklāt šajā ziņā nav nozīmes tam, vai attiecīgajai tiesai ir pilnvaras palielināt iepriekš piespriesto sodu (šajā nozīmē skat. ECT, 1988. gada 26. maijs, *Ekbatani* pret Zviedriju, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, 32. punkts, un 2006. gada 18. oktobris, *Hermi* pret Itāliju, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, 65. punkts).

90 No tā izriet, ka process, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko ir piespriests kumulatīvs sods, par kādu ir runa pamatlietā un kurā no jauna ir noteikts iepriekš pasludināto brīvības atņemšanas sodu apmērs, ir jāuzskata par atbilstošu, lai piemērotu Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktu, jo šajā procesā šai ziņā kompetentajai iestādei tiek piešķirta rīcības brīvība šī sprieduma 88. punkta nozīmē un šajā procesā tiek pieņemts galīgais nolēmums par sodu.

91 Tā kā līdzīgs process nosaka soda apjomu, kurš notiesātajam būs galu galā jāizcieš, šim notiesātajam ir jābūt iespējai efektīvi izmantot savas tiesības uz aizstāvību, lai labvēlīgi ietekmētu lēmumu, kas tiks pieņemts šajā sakarā.

92 Tam, ka jaunais sods hipotētiski ir labvēlīgāks attiecīgajai personai, nav nozīmes, jo soda apmērs nav nosakāms iepriekš, bet ir atkarīgs no kompetentās iestādes veikto lietas apstākļu vērtējuma, un tieši izciešamā soda galīgajam apmēram ir noteicoša nozīme attiecīgajai personai.

93 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto pamatojumu, ir jāuzskata, ka tādā gadījumā kā pamatlietā, kad apelācijas instancē, kurā lieta tika izskatīta no jauna pēc būtības, ir pieņemts nolēmums, ar ko ir galīgi izlemts par attiecīgās personas vainu un tai šajā sakarā ir piespriests brīvības atņemšanas sods, kura apmērs tomēr ir grozīts ar turpmāku nolēmumu, ko pieņēmusi kompetentā iestāde pēc tam, kad tā īstenoja savu novērtējuma brīvību šajā jomā, un ar ko tiek galīgi noteikts sods, šie abi nolēmumi, gan viens, gan otrs, ir jāņem vērā, piemērojot Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktu.

94 Kā attiecīgi izriet no šī sprieduma 76.–80. un 90.–92. punkta, ir svarīgi nodrošināt tiesības uz aizstāvību gan saistībā ar atzīšanu par vainīgu, gan ar galīgā soda noteikšanu, un, ja šie divi aspekti, lai gan tie ir cieši saistīti, ir atsevišķi, šajā sakarā pieņemtie galīgie nolēmumi abi divi vienādā mērā ir jāpārbauda atbilstoši minētās tiesību normas prasībām. Šī tiesību norma ir vērsta tieši uz attiecīgo personu procesuālo tiesību pastiprināšanu, nodrošinot, ka ir garantētas to pamattiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu (šajā nozīmē skat. šodienas spriedumu, *Tupikas*, C-270/17 PPU, 58. un 61.–63. punkts) un, kā ir norādīts šī sprieduma 87. punktā, šīs prasības ir jāievēro gan saistībā ar atzīšanu par vainīgu, gan ar soda noteikšanu.

95 Turklāt šāda interpretācija nerada nekādas praktiska rakstura grūtības, ciktāl, kā to ģenerāladvokāts norāda savu secinājumu 55. punktā, Pamatlēmuma 2002/584 pielikumā iekļautajā veidlapā, kurā ir ietverts Eiropas apcietināšanas ordera paraugs, ir prasīts sniegt informāciju, kas attiecas uz vienu vai otru no šiem aspektiem. Līdz ar to iepriekš minētā interpretācija izsniegšanas tiesu iestādes darbu nepadara smagāku.

96 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo un trešo jautājumu ir jāatbild, ka jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta nozīmē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas ne tikai uz instanci, kurā ir pieņemts apelācijas nolēmums, jo ar to pēc lietas izskatīšanas no jauna pēc būtības ir galīgi izlemts par attiecīgās personas vainu, bet arī uz turpmāko procesu – tādu kā tas, kura rezultātā ir pieņemts spriedums, ar ko pamatlietā ir piespriests kumulatīvs sods –, kura beigās ir pieņemts nolēmums galīgi grozīt sākotnēji piespriestā soda apmēru, ciktāl iestādei, kas ir pieņēmusi šo pēdējo minēto nolēmumu, šajā sakarā ir bijusi zināma rīcības brīvība.

Par otro jautājumu

97 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to izpildes tiesu iestādei ir atļauts atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties vienīgi uz to, ka ne šī pamatlēmuma pielikumā iekļautā veidlapa, kurā ir ietverts Eiropas apcietināšanas ordera paraugs, ne papildu informācija, kas iegūta no izsniegšanas tiesu iestādes saskaņā ar minētā pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, nesniedz pietiekamus elementus, lai tā varētu konstatēt, ka pastāv viena no situācijām, kas paredzētas šī paša pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā.

98 Lai sniegtu lietderīgu atbildi uz šo jautājumu, ir svarīgi atgādināt, ka Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktā prasītajām pārbaudēm principā ir jāattiecas uz pēdējo instanci, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības un kurā attiecīgā persona tika galīgi notiesāta (šajā nozīmē skat. šodienas spriedumu *Tupikas*, C-270/17 PPU, 81., 90. un 91. punkts). Konkrētajā gadījumā, kas tika izvērtēts uz pirmo un trešo jautājumu sniegtās atbildes ietvaros, kad sākotnēji piespriestā soda apmērs tika galīgi grozīts, piemērojot jaunu procesu, kurā tika izmantota rīcības brīvība, šie procesi, kā tas izriet no šī sprieduma 93., 94. un 96. punkta, abi divi ir atbilstoši šajā sakarā.

99 Līdz ar to saistībā ar pirmo no šiem procesiem vai attiecīgajā gadījumā saistībā ar abiem procesiem izsniegšanas tiesu iestādei ir jāsniedz informācija, kas ir paredzēta Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. punktā.

100 No tā likumsakarīgi izriet, ka izpildes tiesu iestādei sava pārbaude ir jāattiecina vienīgi uz iepriekšējā punktā norādītajiem procesiem, lai piemērotu šī pamatlēmuma 4.a panta 1. punktu.

101 Ņemot vērā ar šo tiesību normu ieviesto sistēmu un kā izriet no pārējās tās formulējuma daļas, izpildes tiesu iestādei ir iespēja atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts, lai izpildītu sodu vai ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ja attiecīgā persona nav personiski piedalījusies procesā, kurā ir pieņemts nolēmums, izņemot, ja Eiropas apcietināšanas orderī ir norādīts, ka šīs tiesību normas a), b), c) vai d) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti.

102 Tādējādi, ja viens no a)–d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem ir izpildīts, izpildes tiesu iestādei ir jāizpilda Eiropas apcietināšanas orderis, lai gan procesā, kurā ir pieņemts nolēmums, attiecīgā persona nav piedalījusies (šajā nozīmē skat. šodienas spriedumu, *Tupikas*, C-270/17 PPU, 50., 55. un 95. punkts).

103 Gadījumā, ja šī iestāde uzskatītu, ka tai nav pietiekamu elementu, lai pienācīgi izlemtu par attiecīgās personas nodošanu, tai būtu jāizmanto Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punkts, pieprasot izsniegšanas tiesu iestādei steidzami sniegt papildu informāciju, kuru tā uzskata par nepieciešamu lēmuma par nodošanu pieņemšanai.

104 Ja šajā stadijā tā vēl joprojām nav saņēmusi nepieciešamos apliecinājumus par to, ka attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību attiecīgajā procesā ir tikušas ievērotas, izpildes tiesu iestādei ir iespēja atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi.

105 Šai iestādei ne tikai nav jāpieļauj pamattiesību neievērošana, bet, kā tas ir paredzēts Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punktā, tai ir arī jānodrošina, ka tiek ievēroti termiņi, kuri paredzēti tā 17. pantā saistībā ar lēmuma pieņemšanu par turpmāku rīcību, kas veicama sakarā ar Eiropas apcietināšanas orderi, līdz ar ko nevar tikt pieprasīts, lai tā no jauna izmantotu minēto 15. panta 2. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi* un *Căldăraru*, C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 97. punkts).

106 Tomēr šajā kontekstā ir jāuzsver, ka Pamatlēmuma 2002/584 4.a pantā ir paredzēts fakultatīvs Eiropas apcietināšanas ordera neizpildes pamats un ka minētā panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā sniegtie piemēri ir paredzēti kā izņēmumi no šī fakultatīvā neatzīšanas pamata (šajā nozīmē skat. šodienas spriedumu *Tupikas*, C-270/17 PPU, 50. un 96. punkts).

107 Šajos apstākļos Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka izpildes tiesu iestāde var, pat konstatējusi, ka šie gadījumi neaptver personas, uz kuru attiecas Eiropas apcietināšanas orderis, situāciju, ņemt vērā citus apstākļus, kas tai ļauj nodrošināt, ka attiecīgās personas nodošana neietver tās tiesību uz aizstāvību pārkāpšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50. un 51. punkts).

108 Tādējādi Pamatlēmums 2002/584 neliedz izpildes tiesu iestādei nodrošināt attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu, pienācīgi ņemot vērā visus apstākļus, kas raksturo tās izskatāmo lietu, ieskaitot informāciju, kura var būt tās rīcībā.

109 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja attiecīgā persona nav personiski piedalījusies konkrētajā procesā vai attiecīgā gadījumā procesos, kas ir atbilstoši šī pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta piemērošanai, un ja ne informācija minētā pamatlēmuma pielikumā iekļautajā veidlapā, kurā ir ietverts Eiropas apcietināšanas ordera paraugs, ne informācija, kas iegūta saskaņā ar šī paša pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, nesniedz pietiekamus elementus, lai konstatētu, ka pastāv viena no situācijām, kuras paredzētas Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā, izpildes tiesu iestādei ir iespēja atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi.

110 Tomēr šis pamatlēmums neliedz šai iestādei, lai nodrošinātu attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu attiecīgajā procesā vai attiecīgajos procesos, ņemt vērā visus apstākļus, kas raksturo tajā izskatāmo lietu.

Par tiesāšanās izdevumiem

111 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) jēdziens "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 4.a panta 1. punkta nozīmē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas ne tikai uz instanci, kurā ir pieņemts apelācijas nolēmums, jo ar to pēc lietas izskatīšanas no jauna pēc būtības ir galīgi izlemts par attiecīgās personas vainu, bet arī uz turpmāko procesu – tādu kā tas, kura rezultātā ir pieņemts spriedums, ar ko pamatlietā ir piespriests kumulatīvs sods –, kura beigās ir pieņemts nolēmums galīgi grozīt sākotnēji piespriestā soda apmēru, ciktāl iestādei, kas ir pieņēmusi šo pēdējo minēto nolēmumu, šajā sakarā ir bijusi zināma rīcības brīvība;

2) **Pamatlēmums 2002/584, kas grozīts ar Pamatlēmumu 2009/299, ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja attiecīgā persona nav personiski piedalījusies konkrētajā procesā vai attiecīgā gadījumā procesos, kas ir atbilstoši šī grozītā pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta piemērošanai, un ja ne informācija minētā pamatlēmuma pielikumā iekļautajā veidlapā, kurā ir ietverts Eiropas apcietināšanas ordera paraugs, ne informācija, kas iegūta saskaņā ar šī paša grozītā pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, nesniedz pietiekamus elementus, lai konstatētu, ka pastāv viena no situācijām, kuras paredzētas grozītā Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā, izpildes tiesu iestādei ir iespēja atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi.**

   Tomēr šis grozītais pamatlēmums neliedz šai iestādei, lai nodrošinātu attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu attiecīgajā procesā vai attiecīgajos procesos, ņemt vērā visus apstākļus, kas raksturo tajā izskatāmo lietu.

[Paraksti]